

Mfv.I.10.577/2012/5.

A Kúria a dr. Tibold Csaba ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Csapó Béla ügyvéd által képviselt alperes ellen rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítása és jogkövetkezményei iránt a Veszprémi Munkaügyi Bíróságnál 1.M.227/2010. szám alatt megindított és másodfokon a Veszprémi Törvényszék 3.Mf.20.124/2012/5.számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Veszprémi Törvényszék 3.Mf.20.124/2012/5. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek - tizenöt nap alatt - 30.000 (harmincezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A felülvizsgálati eljárás illetéke az államot terheli.

I n d o k o l á s

A felperes a keresetében a munkáltatói rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítását és ehhez fűződő jogkövetkezmények alkalmazását kérte az alperes perköltség fizetésre kötelezése mellett. Ezen túlmenően személyiségi jogainak megsértésére hivatkozással 1.800.000 forint nem vagyoni kárigényt is előterjesztett.

A Veszprémi Munkaügyi Bíróság 1.M.227/2010/53. számú ítéletével a keresetet elutasította és a felperest perköltség fizetésére kötelezte azzal, hogy az eljárási illetéket az állam viseli.

A munkaügyi bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 1982. június 8-ától állt az alperes illetve jogelődje alkalmazásában, legutolsó munkaköre hűtőházvezető volt. A 2009. január 2-án átvett munkaköri leírás a feladatait több területre kiterjedően részletezte. Így többek között kötelezettsége volt a termelési akadályok elhárítása, a szükséges intézkedések megtétele vagy kezdeményezése, az anyagraktározások, tárolások utasítás szerinti végrehajtásának folyamatos ellenőrzése, a minőség-ellenőrzés folyamatos biztosítása. Gondoskodnia kellett a minőségi előírások betartásáról, a betárolt anyagok kezeléséről, azok minőségi átadásáról. Biztosítania kellett a technológiai előírásoknak megfelelő munkavégzés feltételrendszerét, és ellenőrizni annak betartását, gondoskodni a hűtőházba kerülő termékek azonnali fagyasztásáról, a fagyasztott termék hűtőházi tárolásánál a hőfokokat be kellett tartania. Gondoskodnia kellett a technológiai utasításban foglaltak végrehajtásáról, illetve annak ellenőrzéséről.

Az alperes 2010. március 24-én kelt rendkívüli felmondásával szüntette meg a felperes munkaviszonyát. Ennek indokolása szerint 2010. március 10-én egy r. üzleti partner e-mailben reklamációt közölt a leszállított 3 tonna fagyasztott apróhús megromlása miatt.

A vizsgálat megállapította, hogy a reklamáció jogos, az áru emberi fogyasztásra nem alkalmas, az állatorvos a teljes tételt elkobozta. A termék megromlásának oka, hogy nem megfelelő időpontban történt az áru lefagyasztásának megkezdése, másrészt a fagyasztási folyamat során mintegy 3 napos időtartamban az ún. maghőmérséklet mérésével kiszűrhető lett volna a minőségromlás. A felperes magatartása alkalmas volt arra, hogy a munkáltató termékeibe vetett bizalmat és annak jó hírét rontsa. Amennyiben a feldolgozástól a fagyasztásig a technológiai leírásban rögzített időnél hosszabb idő telt el, a felperesnek ezt írásban jeleznie kellett volna az üzemvezető vagy a termelési igazgató felé. Amennyiben pedig a hűtés során jelentkezett bármilyen műszaki vagy más olyan probléma, amely élelmiszer higiéniai szempontból gondot jelentett, a felperesnek ugyancsak jelzéssel kellett volna élnie.

A munkaügyi bíróság ítéletében utalt az Mt. 74. §-ának (1) és (2) bekezdésében foglaltakra. Kifejtette, hogy az ügyvezető igazgató bizonyos esetekben a munkáltatói jogkör gyakorlását ugyan átengedte másnak, a felperesnek azonban alappal következtetnie kellett arra, hogy az ügyvezető maga is jogosult a munkáltatói jogkör gyakorlására függetlenül attól, hogy a munkaszerződésben arról kapott tájékoztatást, hogy a termelési igazgató a munkáltatói jogkör gyakorlója. Mindezek alapján a bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a rendkívüli felmondás az arra jogosult munkáltatói jogkör gyakorlójától származott.

A rendelkezésre álló adatok alapján a munkaügyi bíróság a becsatolt kimutatásokkal igazoltnak találta a 2009. novemberétől 2010. májusáig terjedő időszakra vonatkozó vágásszámokat, a hűtőházi kapacitást, illetve a hűtőházi készlet nagyságát. Ezen adatokból is megállapítható, hogy a szükséges méretű hely megfelelő rendezés mellett rendelkezésre állt.

Az eljárás során meghallgatott tanúk valamennyien úgy nyilatkoztak, hogy a felperesnek az áttárolásra az intézkedési lehetősége és jogosultsága megvolt, vagyis a győri hűtőház igénybe vehető lett volna.

A hűtőtér, beleértve a fagyasztót és a tárolót is, időnként zsúfolt volt, ennek azonban az volt az oka, hogy a termékek nem megfelelően voltak elhelyezve. Nagyobb rend tartása mellett több áru elfért volna a rendelkezésre álló térben.

A bíróság a tanúk nyilatkozatait mérlegelve arra a következtetésre jutott, hogy az alperes manipulált adatok szolgáltatására nem képes, és ennek ellenkezőjét B.J. nyilatkozata önmagában nem támasztotta alá. Részben a tanú képzettsége, részben az alperesnél töltött idejének rövidegsége, illetőleg távozása utáni fejlesztések ismeretének hiánya miatt az ő vallomását a bíróság a szakemberek nyilatkozatával szemben nem fogadta el. Mérlegelte a bíróság azt is, hogy még a tanú is csak „szuper hacker” részéről véleményezte manipulálhatónak a rendszert, ezért informatikai szakértő kirendelését a bíróság szükségtelennek ítélte.

A perben kirendelt szakértő részletesen, írásban és a tárgyaláson

szóban is előadott szakvéleményében a 2009. november 4-ei termeléssel kapcsolatban azt adta elő, hogy a november 3-ai vágásból származó hús feldolgozása nyomon követhető a homogenizáló üzembe, valamint a hűtőházba történő érkezésig. Ugyanez a megállapítás a január 25-ei és a február 18-ai termeléssel összefüggésben is rögzíthető. A szakvéleményből egyértelműen megállapítható, hogy a hűtőházba érkezésig a fogyaszthatósági idő nem telt el, tehát az apróhús alkalmas volt a lefagyasztásra.

A bizonylatok szerint a hűtőház minden észrevétel és kifogás nélkül vette át a terméket, amiből arra lehet következtetni, hogy a minősége még megfelelő volt. Egyik meghallgatott tanú sem nyilatkozott arról, hogy a hűtőház által átvett áru minőségi kifogás alá esett. Amennyiben ilyen lett volna, azt a hűtőháznak jeleznie kellett volna. A felperes az eljárás során azonban erre maga sem hivatkozott.

A mikrobiológiai folyamatok ismertetésével együtt a szakértő igazolta azt, hogy a hús megromlása a hűtőházba történt érkezést követően következhetett be. Valamennyi termék az öt napos határidőn belül került fagyasztásra, másrészt a gy. áttárolás nem okozhatta a hús megromlását, hiszen az, ha a tárolási hőmérséklet nem megfelelő, akkor nem belülről, hanem kívülről romlott volna.

A felperes a szakértői véleményt nem fogadta el, a bíróság álláspontja szerint azonban olyan észrevételt, amely a szakvélemény megalapozottságát vitássá tette volna, nem terjesztett elő. A szakértő nem nyilatkozott olyan kérdésben, amely nem tartozott a kompetenciájába. A vonalkód adatainak ismerete pedig nem igényel informatikai szakértői felkészültséget.

A bíróság azt sem állapította meg, hogy a munkáltató a felperes személyiségi jogainak megsértése miatt kártérítési felelősséggel tartozik. A munkáltatónak biztosítania kellett a munkavállalók irányítását, ennek körében adott információkat a munkavállalóknak a vezetés megváltozására vonatkozóan. Ez a bejelentés azonban nem jelentette a felperes jóhírnevének a sérelmét.

Az elsőfokú bíróság a felperes további bizonyítási indítványait elutasította annak részletes indokolása mellett.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Veszprémi Törvényszék 3.Mf.20.124/2012/5. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta és a felperest perköltség viselésére kötelezte. Kimondta, hogy a másodfokú illetéket az állam viseli.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytálló következtetést vont le a munkáltatói jogkör gyakorlójának személyére vonatkozóan, különösen az alapító okiratban rögzítettekre figyelemmel.

A jogerős ítélet a továbbiakban az Mt. 103. §-ának (1) bekezdés b) pontjában foglaltakat vizsgálta. Rögzítette, hogy az elvárható szakértelem és gondosság körébe tartozik a hűtőházvezetői munkakörben foglalkoztatott esetében az is, hogy a körülmények által lehetővé tett legrövidebb időn belül megkezdje az átvett termék fagyasztását.

Az élelmiszerbiztonsági szabályok [178/2002. EK rendelet 3. cikk 15. pontja és 18. cikk (1) bekezdése] szerint a termelés, feldolgozás és forgalmazás minden szakaszában biztosítani kell az élelmiszer útjának nyomon követését. Az alperesnek kellett igazolnia - a rendkívüli felmondásban megjelölt indokra tekintettel -, hogy a hús megromlásának oka a hűtőházba érkezést követő késedelmes fagyasztás volt. Ez élelmiszerbiztonsági szakkérdés, a bíróság a szakértői vélemény adatait értékelve foglalt állást ebben a kérdésben. Megállapította, hogy a nyomon követhetőség a vágástól a daraboláson és a homogenizáláson keresztül a hűtőházba érkezéséig biztosított. A vágási listák alapján képzett tételszám, illetőleg a tevékenységnapló és kísérlap alapján megállapítható az áru fajtája, mennyisége, mozgásának iránya és átvételének, az egyes üzemek közötti átadásának az időpontja.

A hűtőházon belül a terméket ténylegesen kísérő dokumentum nincs, a számítógép által tárolt összesítő dokumentumok alapján, illetőleg az üzemből való kikerülést követően a gy. hűtőházba történő áttárolás során képződött bizonylatok alapján azonban a termék útja a tételkódok figyelembevételével ismét nyomon követhető és így megállapítható, hogy mely konkrét napi vágásból származik.

Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást abban a kérdésben, hogy a tanúvallomások és a szakértői vélemény alapján nem merült fel adat arra, hogy az informatikai rendszerbe beavatkoztak volna, illetőleg a feldolgozás egyes szakaszaiban az informatikai adatok a kezelő által megváltoztathatók lennének, ezért helytállóan mellőzte a felperes erre vonatkozó bizonyítási indítványát.

Önmagában a bértárolási szerződés léte nem igazolja, hogy az áttárolás megszervezése a felperes hatáskörébe tartozott volna.

C.L. élelmiszerbiztonsági szakértő véleménye bizonyítja, hogy mindhárom napon a hűtőházba érkezéskor az apróhús a fogyaszthatósági határidőn belül volt. A belső romlás csak úgy fordulhatott elő, ha a felületi hőmérséklet -5 és -10 fok közé csökkent.

A munkaügyi perekben a bizonyítandó tényekről a munkatársak tudnak vallomást tenni, ezen az alapon a vallomásokat elfogultnak minősíteni nem lehet.

A vallomásokat a szakértői véleménnyel egybevetve az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett arra, hogy a minőségromlás oka az volt, miszerint a hűtőházba érkező „rálövést” követően a fagyasztóba jutásig eltelt idő alatt az ún. hidegtűrő baktériumok elszaporodása miatt a húsbelső megromlott.

A fagyasztás késedelmes megkezdése a felperesnek felróható, mert a több évtizedes húsipari gyakorlatából és hűtőház vezetői munkaköréből eredően ismernie kellett azt a szakmai és munkáltatói elvárást, hogy a hűtőházba érkezett áruk fagyasztásának megkezdését az úgynevezett hűtési lánc folyamatos fenntartása érdekében mielőbb meg kell kezdeni.

A fellebbezési tárgyaláson becsatolt, SZ.B. igazságügyi szakértőtől származó magánszakvéleménnyel összefüggésben a másodfokú bíróság a

beadvány utolsó bekezdése, valamint a fellebbezés kiegészítés szövegének egybevetése alapján megállapította, hogy annak tartalma az elsőfokú eljárásban a felperes előtt már ismert volt.

Az ügynevezett járműtelepi raktárba történő áttárolásra a felperes az elsőfokú eljárás során is hivatkozott, azonban a szakvélemény és az ahhoz csatolt mellékletek szerint a raktárban a három munkanapról származó apróhús nem járt, az áru végig a kód alatt szerepelt, és a gy. hűtőházba is ezzel a kódszámmal vételezték be. Az elsőfokú bíróság a Pp. 3. §-ának (4) bekezdése alapján jogszerűen mellőzte a bizonyítás kiegészítését, az erre vonatkozó indokolási kötelezettségének is eleget tett, így eljárási szabálysértés nem történt.

A nem vagyoni kártérítés vonatkozásában a másodfokú bíróság kifejtette, hogy a felperes által hivatkozott közlés csupán a jogviszony megszüntetés tényére vonatkozott, értékelést nem tartalmazott, a ténybeli közlés pedig a munkaszervezeten belüli irányításhoz szükséges mértékre szorítkozott.

A felperes a felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen az ítéletek „megváltoztatását”, és az alperes kereset szerinti marasztalását kérte. Másodlagosan az ítéletek hatályon kívül helyezését és a munkaügyi bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását indítványozta.

A felperes a felülvizsgálati kérelemben a fellebbezésben foglaltakat teljes egészében fenntartotta. Hivatkozása szerint sérült az Alaptörvény XXIV. cikke, illetve a 28. cikkben rögzített alapelv.

A felperes álláspontja szerint a 2008. november 8-án kelt társasági szerződés szerint a munkáltatói jogkört a társaság dolgozói felett az ügyvezető gyakorolja. Ezt azonban felülírja a 2009. augusztus 31-én kelt munkaszerződés, mely a munkáltatói jogkör gyakorlójaként egyértelműen a termelési igazgatót tünteti fel.

Az alperes nem bizonyította, hogy a felperes feltűnő közömbösséggel járt volna el, sőt ennek ellenkezőjét igazolta.

Az elsőfokon eljáró bíróság mindvégig kettős mérce szerint az alperes tanúinak meghallgatása és bizonyítási indítványainak értékelése során figyelmen kívül hagyta a fellelhető ellentmondásokat, az ezekre rámutató felperesi indítványokat elvetette.

A kapacitásgondokat mindvégig tagadó alperesi nyilatkozatokat cáfolja az a tény, hogy a P.A. által megadott hűtőkapacitáshoz mérten a 2010. február 18-ai pillanatnyi készlet hozzávetőlegesen 60 tonnával haladta meg a hűtőkapacitást. Erről az alperes 2010. június 29-ei beadványában olvasható kimutatás ad eligazítást.

A felperes nem a háttértáblázat manipulálását állította, hanem az adatok bevitelét. Ezt erősítette meg B.J. vallomása, illetve támaszthatta volna alá, ha a bíróság jogsértő módon a szót nem vonja meg tőle, és nem zárja ki a vallomását a bizonyítékok köréből.

A felperes a fellebbezésében is utalt az alperesi tanúk

befolyásolásáról, amelyet az alperes sem cáfolt ellenkérelmében. A felperes bizonyította, hogy a hűtők kihasználtsága maximális volt, amely árut az ellenőrzés során talált, az vagy kiszállításra, vagy feldolgozásra, vagy a hűtő üresedése utáni betárolására várt. A termelési igazgató vallomása ezt alátámasztotta.

J.G. tanúvallomása nem releváns. Egyrészt szakképzettségét tekintve - a tárgyaláson tett nyilatkozata alapján - az iskolai végzettsége 8 általános, másrészt a perbeli időszakban más munkaterületen dolgozott, beosztottaitól szerzett tudomást az információkról.

A perben érintett áru minden esetben a megadott 24-48 órán belül bekerült a hűtőtérbe és a fagyasztási folyamat megkezdődött. Ezt a tényt sem a tanúk, a szakértő, sem a számítógépes rendszer nem tudta cáfolni.

Nincs objektív bizonyíték arra, hogy az apróhús fagyasztása a már említett 24-48 óra elteltével nem kezdődött el, a szakértői véleményben is ennek bizonyíthatatlansága fogalmazódik meg.

Az elsőfokú eljárás során nem volt a felperes birtokában Sz.B. szakvéleménye, csupán egy e-mail, melyben részben leírta megállapításait. Ezt nem lehetett csatolni a per anyagához. Magát a szakvéleményt bizonyíthatóan 2011. december 14-én adta postára Sz.B.. Annak érdekében kerültek a 2011. decemberi tárgyalások elhalasztásra, hogy becsatolhassák az aláírással ellátott szakvéleményt, amit a bíróság nem vett figyelembe.

A Pp. megsértéseként értékelendő, hogy a két egymástól eltérő szakértői vélemény tisztázása érdekében a bíróság Sz.B.-t álláspontja bővebb kifejtése érdekében nem idézte.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására irányult a felperes perköltségben való marasztalása mellett.

Hivatkozása szerint a rendkívüli felmondás szempontjából az minősül döntőnek, hogy a hűtőházi tárolásra szavatossági időn belül átvett húsok fagyasztása késedelmesen kezdődött meg. Az igazságügyi szakértő véleménye ezt egyértelműen megerősítette, továbbá a személyes meghallgatása során szakvéleményét fenntartva elmondta, hogy az ilyen jellegű romlás hogyan következhet be.

Az alperes álláspontja szerint a bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás során helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a rendelkezésre álló adatok a felperes védekezését nem támasztják alá.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Pp. 270. § (2) bekezdése és a 272. § (2) bekezdése értelmében a felülvizsgálati kérelemben kell előadni a jogszabálysértés megjelölése mellett, hogy a fél a jogerős határozat megváltoztatását mennyiben és milyen okból kívánja, ezért a Kúria nem a korábbi beadványokra (fellebbezés, felperesi nyilatkozat, ellenkérelem) hivatkozást, hanem a jelen felülvizsgálati kérelemben konkrétan megjelölt indokokat vette figyelembe (BH.1995.99.).

Az eljáró bíróságok helytállóan vizsgálták előljáróban, hogy a rendkívüli felmondás a munkáltatói jogkör gyakorlójától származott-e [Mt. 74. § (1) - (2) bekezdés]. Helyesen hivatkoztak a munkáltatói intézkedés kiadása időpontjában hatályos Alapító Okirat pontjában foglaltakra, amely szerint e jogkört az ügyvezető gyakorolja. Nem vitásan a felperes munkaszerződése a termelési igazgatót tünteti fel munkáltatói jogkörgyakorlóként, azonban az átruházás megtörténtének ténye nem volt bizonyított. B.J. termelési igazgató tanúvallomásában maga is azt állította, hogy a munkaviszonyt érintően bizonyos jogkörökkel ugyan rendelkezett, annak megszüntetése jogát azonban az ügyvezető fenntartotta magának. A termelési igazgató munkaköri leírása szerint is konkrét feladatok végrehajtására adhatott vezetői utasítást, ez azonban nem jelenti a munkaviszony létesítésével és megszüntetésével kapcsolatos jogosultságát. Tekintettel arra, hogy a felperes munkaviszonyát az alperesnél legmagasabb pozíciót betöltő személy szüntette meg, intézkedése alaki okból sem volt jogellenesnek tekinthető.

Az Mt. 96. §-ának (1) bekezdése szerint a munkaviszony rendkívüli felmondással megszüntethető, ha a másik fél a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségét szándékosan vagy súlyos gondatlansággal, jelentős mértékben megszegi. Amennyiben az indok jogszerűségét a munkavállaló vitatja, a munkáltató tartozik azt bizonyítani (Pp. 164. §).

A felperes a felülvizsgálati kérelmében alaptalanul sérelmezte, hogy az apróhús gyártási dátuma nem volt igazolt. A másodfokú bíróság helytállóan fejtette ki - a beszerzett szakértői vélemény alapján -, hogy az alperesnél az áru nyomon követhető a vágástól kezdődően a hűtőházba érkezéséig. A vágási listák alapján megállapítható a termék fajtája, mennyisége, az egyes üzemek közötti átadás időpontja. A tételkód ebben a körben egyértelmű eligazítást adott, további dokumentumok szakértői vizsgálatára nem volt szükség.

Az eljárás során a felperes következetesen állította, hogy nagyobb mennyiségű árut kellett volna a hűtőházban elhelyeznie, amelyre nem volt lehetőség. Ennek azonban ellentmondanak a tanúvallomások, amelyek szerint nem voltak jól kihasználva a tárolókapacitások (J.G. jegyzőkönyv, 5. oldal 6. bekezdés, N.G. jegyzőkönyv, 11. oldal utolsó bekezdés), amellyel összefüggésben a felperest terhelte a felelősség. A másodfokú bíróság helytállóan fejtette ki, hogy a felperes 2009. október 24-én erről e-maillal küldött Pálfi András felettes részére, ez azonban önmagában nem bizonyítja a tárolókapacitás hiányát a további három vágás során bekövetkező húsromlással összefüggésben.

A következetes ítélkezési gyakorlat szerint a rendkívüli felmondás indokául megjelölt munkavállalói kötelezettségszegést az összes körülmény, különösen a munkavállaló munkaköre, szakismerete, beosztása alapján kell vizsgálni (BH.2005.117.).

A másodfokú bíróság helyesen következtetett a felperes felróható

magatartására, mivel több évtizedes szakmai tapasztalata alapján tisztában kellett lennie a szakmai elvárásokkal, a hűtési lánc folyamatos fenntartásának szükségességével (a fagyasztás 24-48 órán belüli megkezdésével), valamint azzal, hogy a maghőmérsékletek ellenőrzésével az áru romlása megállapítható lett volna, és megakadályozható lett volna az emberi fogyasztásra alkalmatlan hús forgalomba kerülése.

Alaptalanul hivatkozott a felperes a felülvizsgálati kérelmében arra, hogy J.G. tanúvallomása nem lehet irányadó. Nevezett személy iskolai végzettsége jelen eljárásban nem volt értékelhető, az alperes alkalmazottjaként (a felperes utódjaként) pedig rálátása volt a teljes munkafolyamatra, a szakmai előírásokra. Így a tanúvallomását a bíróságok megfelelően értékelték.

A másodfokú eljárásban a bíróság helytállóan foglalt állást a felperes által benyújtott, SZ.B. által készített magánszakértői véleményről. A fél nyilatkozataként értékelhető szakvélemény az elsőfokú eljárásban is már rendelkezésre állt, így annak utóbb történő benyújtására és figyelembe vételére a Pp. 235. § (1) bekezdésében rögzített feltételek hiányában nem volt jogszabályi lehetőség.

Alaptalanul állította a felperes a felülvizsgálati kérelmében a Pp. 3. §-ában foglaltak megsértését is. A bíróságok széleskörű bizonyítási eljárást folytattak le a tényállás feltárása és a felperest terhelő felelősség megállapítása érdekében. „Kettős mérce” alkalmazása nem volt megállapítható. A bíróságok a további bizonyítási indítványokat a jogszabályoknak megfelelően, kellően indokoltan mellőzték és nem volt peradat arra, hogy az alperes a tanúkat vallomásuk megtételében befolyásolta volna.

Az eljáró bíróságok a rendkívüli felmondás jogellenessége körében a rendelkezésre álló adatokat, bizonyítékokat, a felek nyilatkozatait a Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelően egybevetés útján összességében értékelték, melyről a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően indokolási kötelezettségüknek eleget téve jogszerűen számot adtak. A mérlegelésük megfelelt a logika szabályainak, nem minősült iratellenesnek vagy kirívóan okszerűtlennek.

A fentiekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Kötelezte a pervesztes felperest a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján az alperes felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére. A le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a felperes munkavállalói költségkedvezménye folytán a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a, valamint a 73/2009. (XII.22.) IRM rendelet alapján az állam viseli.

Budapest, 2013. április 10.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. előadó bíró, Dr. Hajdu Edit s.k. bíró

A kiadmány hitel  l: Nn   tisztviselő